

Arrest

nr. 99 111 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het interview op 31 juli 2012 blijkt dat verzoekster het grondgebied van de lidstaten binnenkwam via Spanje.

Op 31 juli 2012 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris, overeenkomstig artikel 9 (2) van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de autoriteiten van Spanje om de overname van verzoekster.

Op 21 augustus 2012 wordt met het overnameverzoek door de autoriteiten van Spanje ingestemd op grond van artikel 9 (2) van de Dublin-II-Verordening.

Op 25 september 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 18 oktober 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 99 110 van 18 maart 2013 de beslissing van 18 oktober 2012 vernietigt.

Op 27 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekster ter kennis gebracht via aangetekend schrijven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd .

aan de genaamde A. L.

geboren te Khasavyurt, op (in) (...)1989

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 25.07.2012 asiel in België. De betrokkene legde een reispaspoort van de Russische Federatie voor met nummer (...) afgegeven op 17.05.2011 en geldig tot 17.05.2021 en voorzien van visum (...) afgegeven door de Spaanse consulaire diensten te Moskou op 06.06.2012 en geldig van 06.06.2012 tot 01.12.2012. Een binnenkomststempel toont aan dat de betrokkene op 16.06.2012 het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam. De betrokkene bevestigde dit tijdens haar verhoor en stelde dat ze via Oekraïne en Duitsland naar België reisde. Bij haar aanmelding stelde de betrokkene dat ze zich bij haar in de hoedanigheid van vluchteling in België verblijvende verloofde wil voegen. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze in maart 2012 in Khasavyurt (Russische Federatie) een religieus huwelijk sloot met deze persoon, de heer A. (OV ...). Op 07.07.2012 maakten de betrokkene en de heer A. ten overstaan van de bevoegde diensten van de stad Roeselare het voornemen van een huwelijk bekend.

Op 07.08.2012 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 21.08.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 25) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 27). De betrokkene stelde dat ze verkoos asiel te vragen in België omdat haar partner in België verblijft in de hoedanigheid van vluchteling. Ze bracht met betrekking van omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Middels faxen van haar raadsman van 11.09.2012 en 26.09.2012 verzoekt de betrokkene dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld op grond van artikels 3(2), 15 of artikel 7 van Verordening 343/2003 en dit vanwege haar verklaarde huwelijk met de heer A..

Betreffende de door de betrokkene aangebrachte argumenten benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld vanwege haar verklaarde huwelijk (cfr. brieven van raadsman d.d. 11.09.2012 en 26.09.2012) met een in de hoedanigheid van vluchteling in België verblijvende persoon merken we op dat de betrokkene tot heden geen enkel bewijs aanbracht van een voltrokken officieel huwelijk. Tijdens haar verhoor d.d. 31.07.2012 stelde de betrokkene uitdrukkelijk dat ze in maart 2012 religieus huwde. De betrokkene en de heer A. maakten op 07.07.2012 het voornemen van een huwelijk kenbaar. Hieruit kan enkel worden besloten dat de betrokkene tot heden als ongehuwd dient te worden beschouwd. Artikel 7 van Verordening 343/2003 legt inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de asielzoeker als vluchteling verblijft. Artikel 2, i) van Verordening 343/2003 omschrijft een gezinslid als: "de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden...". De toepassing van artikel 7 van Verordening 343/2003 vereist uitdrukkelijk het bestaan van een duurzame relatie. Hieromtrent merken we op dat de partner van de betrokkene op 28.05.2009 asiel vroeg in België en sindsdien in België verblijft. De betrokkene kwam naar eigen zeggen pas op 17 of 18.06.2012 aan in België. Uit haar verklaringen blijkt dat ze niet eerder in België was. Ze stelde dat ze in maart 2012 -de betrokkene specificeert dit verder niet- te Khasavyurt religieus huwde met de heer A.. Op grond van deze vaststellingen besluiten we dat in het geval van de betrokkene moet worden geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame relatie, vereist voor de toepassing van het door de betrokkene ingeroepen artikel 7.

Wat het in het schrijven van 11.09.2012 ingeroepen artikel 15 betreft merken we op dat dit artikel inderdaad toelaat dat een asielzoeker vanwege een toestand van afhankelijkheid bij een familielid kan blijven en op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene worden een situatie van afhankelijkheid noch reeds in het land van herkomst bestaande familiebanden aangetoond.

We benadrukken dat Spanje op 21.08.2012 erkende verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 31.07.2012 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene op 25.09.2012 een aanvraag indiende voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006. Deze aanvraag werd op 18.10.2012 als onontvankelijk beoordeeld. gegrond beoordeeld. De bevoegde diensten oordeelden dat niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene bracht in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te stellen dat een overdracht aan de Spaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat tevens er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van

Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, § 2, 7 en 5 van de Dublin-II-Verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de DUBLIN II VERORDENING door het feit dat geen enkel onderzoek werd verricht mbt. de door verzoekster opgeworpen problemen, doch integendeel deze zomaar als niet-bewezen en niet-relevant aan de kant worden geschoven.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Art. 7 van de DUBLIN II VERORDENING bepaalt "wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van herkomst was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen. "

Artikel E, i) omschrijft het begrip gezinslid als "de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden ..."

In casu is de situatie zo dat verzoekster religieus gehuwd is met dhr. I. A., hetgeen niet enkel door haarzelf zo wordt gesteld doch tevens door haar echtgenoot, en dat er sedert juli 2012 ook een aanvraag is tot het bekomen van officieel huwelijk. Deze aanvraag is nog in behandeling.

Bovendien is er onmiskenbaar sprake van een duurzame relatie.

Het is inderdaad zo dat verzoekster en dhr. I. A. gedurende jaren niet hebben samengewoond, doch zij kenden elkaar van voor het gedwongen vertrek van dhr. I. A. uit zijn geboorteland, en zij zijn beide op elkaar blijven wachten al die jaren lang. Zij onderhielden een relatie, die misschien niet bestond uit samenwonen, doch zeer duurzaam was hetgeen blijkt uit het feit dat zij jaren later en ondanks de fysieke afstand, toch religieus zijn gehuwd en ondertussen ook gevraagd hebben om in België officieel te huwen.

Sedert haar aankomst in België heeft verzoekster ook steeds bij dhr. I. A. gewoond, en verzoekster is ondertussen zwanger van hun eerste kindje.

Dat verzoekster en dhr. I. A. reeds voor 2009 een relatie hadden en ook al die jaren onderhouden hebben, tot aan de komst van verzoekster, blijkt ten genoegte van recht uit alle foto's, emailverkeer, enz.

en werd naderhand bevestigd door het religieuze huwelijk en thans samenwoonst en aanvraag tot officieel huwelijk en onlangs ook zwangerschap van verzoekster.

De duurzaamheid van de relatie staat buiten kijf en verzoekster legt thans een USB-stick als stuk neer waar uit deze relatie evenals de duurzaamheid en het religieuze huwelijk en navolgende samenwoonst blijken.

Daarnaast beroept verzoekster zich voor zover als nodig ook op een toepassing van art. 15 DUBLIN II-VERORDENING, welke eveneens ten onrechte werd afgewezen.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vast gestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. (...).

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van één van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er zich in het land van herkomst familiebanden bestonden. ”

In casu is er sprake van een zwangerschap en gezien het religieus huwelijk in Tjetjenië dat normaliter ten spoedigste zal bekrachtigd worden in een officieel huwelijk in België dient aangenomen te worden dat er ook reeds familiebanden bestonden in het land van herkomst.

Uiteindelijk is verzoekster eveneens van oordeel dat ten onrechte door verwerende partij geen beroep is gedaan op art. 3 DUBLIN II-VERORDENING dat stelt in zijn twee lid als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht (...).

In casu wordt door verwerende partij gesteld dat het toepassen van deze bepaling zomaar het ondergraven betekent van de doelstellingen van de Europese instanties.

Deze argumentatie faalt in rechte.

Er is uitdrukkelijk in art. 3 DUBLIN II-VERORDENING bepaald dat in bepaalde omstandigheden een lidstaat zich toch kan bevoegd verklaren, en het ondergraft in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, ten eerste de verdragsbepalingen en de Europese instanties door thans te gaan handelen alsof dit artikel 3, tweede lid niet bestaat, minstens a priori geen enkele toepassing mag kennen.

In de geschetste omstandigheden, weze een duurzame relatie ondanks noodgedwongen jarenlange fysieke scheiding, een religieus huwelijk met een erkend vluchteling, dhr. I. A., een aanvraag tot officieel huwelijk, een maandenlang met dhr. I. A. samenwonen in België, een zwangerschap, is het onredelijk thans opnieuw een fysieke scheiding tussen beiden te gaan organiseren door aan de verzoekster te gaan opleggen dat zij het land dient te verlaten en zich naar Spanje dient te begeven.

Thans legt verzoekster eveneens een doktersattest als stuk voor waaruit blijkt dat zij zwanger is en waarbij zij formeel is dat dhr. I. A. de vader van het nog ongebooren kind is.

De hier bestreden beslissing is nog op een ander punt totaal kaduuk en onredelijk in die zin dat er door verzoekster een aanvraag art. 9 TER VW was ingediend geworden en deze aanvraag op basis van standaardargumentatie is afgewezen geworden, waarbij door uw zetel deze standaardargumentatie in vaste rechtspraak verworpen wordt en de beslissingen op gelijkelijke wijze geannuleerd worden, maw. binnen afzienbare tijd verwacht kan worden hetzij dat de negatieve beslissing art. 9 TER VW wordt ingetrokken, hetzij de negatieve beslissing art. 9 TER VW zal worden geannuleerd.

Verzoekster legt in dit verband het verzoek hoger beroep tegen deze negatieve beslissing art. 9 TER VW neer.”

2.2 Waar verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht wordt vooreerst opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is, zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster in het bezit was van een reispaspoort van de Russische Federatie voorzien van een visum afgegeven door de Spaanse consulaire diensten te Moskou. Aan de Spaanse autoriteiten werd, met toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening om de overname van verzoekster en de behandeling van haar asielaanvraag verzocht. De Spaanse autoriteiten stemden in met dit verzoek op 21 augustus 2012. Deze elementen worden niet betwist door

verzoekster. Zij meent evenwel dat de Belgische autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag met toepassing van artikel 7 van de Dublin-II-Verordening.

Artikel 7 van de Dublin-II-Verordening bepaalt:

“Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

Onder gezinslid wordt overeenkomst artikel 2, i van de Dublin-II-Verordening begrepen:

„gezinsleden”: voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht.”

Verzoekster wijst op haar religieus huwelijk met dhr. I.A. die in België verblijfsrecht heeft op grond van zijn vluchtelingenstatuut.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot haar religieus huwelijk met dhr. I.A. het volgende gemotiveerd:

“Betreffende de door de betrokkene geuite wens dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld vanwege haar verklaarde huwelijk (cfr. brieven van raadsman d.d 11.09.2012 en 26.09.2012) met een in de hoedanigheid van vluchteling in België verblijvende persoon merken we op dat de betrokkene tot heden geen enkel bewijs aanbracht van een voltrokken officieel huwelijk. Tijdens haar verhoor d.d. 31.07.2012 stelde de betrokkene uitdrukkelijk dat ze in maart 2012 religieus huwde. De betrokkene en de heer A. maakten op 07.07.2012 het voornemen van een huwelijk kenbaar. Hieruit kan enkel worden besloten dat de betrokkene tot heden als ongehuwd dient te worden beschouwd.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een bewijs aanbrengt van een officieel huwelijk maar integendeel, samen met dhr. I.A. pas op 7 juli 2012 haar voornemen om te huwen heeft kenbaar gemaakt. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat er *“tot heden geen enkel bewijs (is) aangebracht van een voltrokken officieel huwelijk”*, toont verzoekster niet aan dat verweerder is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens of de gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van de elementen waarover hij beschikt kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Verzoekster betoogt dat er sprake is van een duurzame relatie *“die misschien niet bestond uit samenwoning, doch zeer duurzaam was”*.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot haar bewering een duurzame relatie te hebben met dhr. I.A. het volgende gemotiveerd:

“Artikel 7 van Verordening 343/2003 legt inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de asielzoeker als vluchteling verblijft. Artikel 2, i) van Verordening 343/2003 omschrijft een gezinslid als: “de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden...”. De toepassing van artikel 7 van Verordening 343/2003 vereist uitdrukkelijk het bestaan van een duurzame relatie. Hieromtrent merken we op dat de partner van de betrokkene op 28.05.2009 asiel vroeg in België en sindsdien in België verblijft. De betrokkene kwam naar eigen zeggen pas op 17 of 18.06.2012 aan in België. Uit haar verklaringen blijkt dat ze niet eerder in België was. Ze stelde dat ze in maart 2012 -de betrokkene specificeert dit verder niet- te Khasavyurt religieus huwde met de heer A.. Op grond van deze vaststellingen besluiten we dat in het geval van de betrokkene moet worden geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame relatie, vereist voor de toepassing van het door de betrokkene ingeroepen artikel 7.”

Uit de bestreden beslissing blijkt, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat dhr. I.A. op 28 mei 2009 asiel vroeg in België en sedert die periode in België verblijft. Verzoekster verklaarde tijdens het Dublin-verhoor dat zij vóór 18 juni 2012 nooit het Belgisch grondgebied heeft

betreden. Het religieus huwelijk is volgens verzoeksters verklaringen voltrokken in maart 2012 te Khasavyurt. Verzoekster die haar bewering omtrent een duurzame relatie met dhr. I.A. voor het overige niet *in concreto* aantoon, noch in de brieven van haar raadsman op 11 september en 26 september 2012, noch aan de hand van andere stukken voorgelegd aan verweerder, toont bijgevolg niet aan dat de beoordeling van verweerder, namelijk dat geen duurzame relatie wordt aangetoond of kan worden afgeleid uit haar verklaringen, kennelijk onredelijk of onjuist is.

Waar verzoekster thans verwijst naar een USB-stick, in bijlage van het verzoekschrift, waaruit de duurzaamheid van hun relatie zou blijken, dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster de USB-stick kenbaar heeft gemaakt aan verweerder alvorens de bestreden beslissing is genomen. Zij kan aldus verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de gegevens die voorkomen op de USB-stick en waarvan verweerder geen kennis had.

Dezelfde opmerking geldt met betrekking tot het doktersattest van 3 december 2012 dat zij thans in bijlage van het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat zij zwanger is sinds 15 weken. Bovendien merkt verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat aan de hand van dit doktersattest het vaderschap van dhr. I.A. met betrekking tot het ongeborn kind niet is aangetoond. In de bestreden beslissing wordt aldus op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de duurzame relatie met dhr. I.A. niet is aangetoond. Aangezien de zwangerschap niet kenbaar was gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing en met het doktersattest het vaderschap van dhr. I.A. niet is aangetoond, motiveert verweerder met betrekking tot artikel 15 van de Dublin-II-Verordening op kennelijk redelijke wijze: *“Wat het in het schrijven van 11.09.2012 ingeroepen artikel 15 betreft merken we op dat dit artikel inderdaad toelaat dat een asielzoeker vanwege een toestand van afhankelijkheid bij een familielid kan blijven en op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene worden een situatie van afhankelijkheid noch reeds in het land van herkomst bestaande familiebanden aangetoond.”*

Artikel 3 (2) van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zeer uitvoerig ingaat op de verklaringen van verzoekster afgelegd tijdens het Dublin-interview en opgeworpen in de brieven van 11 september 2012 en 26 september via haar raadsman. Uit de besprekingen hierboven blijkt dat verweerder op redelijke wijze oordeelde dat *“er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3 (2) van Verordening 343/2003.”* Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verweerder de mogelijkheid voorzien in artikel 3(2) van de Dublin-II-Verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3(2) van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de redenen waarom de verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule zoals opgenomen in artikel 3(2) van de Dublin-II-Verordening, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Ten slotte verwijst verzoekster naar de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard en waartegen zij een annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad. Zij meent dat deze beslissing zal worden ingetrokken, dan wel geannuleerd.

In de bestreden beslissing wordt aangaande haar gezondheidstoestand gemotiveerd dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen heeft aangebracht die aanleiding geven tot de vaststelling dat een overdracht aan de Spaanse instanties vanwege redenen van

gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verweerder concludeert dat op basis van zijn vaststellingen kan worden besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan de Spaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster weerlegt dit motief niet door de enkele verwijzing naar een hangend annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk is verklaard. Uit het arrest nr. 99 110 van 18 maart 2013 blijkt dat de beslissing van 18 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, is vernietigd. Het loutere feit dat de beslissing aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging is vernietigd, ook al was de onontvankelijk verklaring van haar aanvraag op onterechte wijze geschied, laat evenwel niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van de bestreden beslissing in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In casu, waar verzoekster de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verbindt met haar medische situatie, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer (*in casu* Spanje) om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst (*in casu* Spanje) zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekster laat evenwel na in haar verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de afgifte van de bestreden beslissing.

Bovendien kan in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich tot de Spaanse autoriteiten dient te richten voor de behandeling van de asielaanvraag, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoekster vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van verzoekster, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder niet met alle aan hem gekende feiten rekening heeft gehouden en onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. De zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging zijn dan ook niet geschonden.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM zou schenden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN